

سرمقاله

حکومت و ضرورت اتخاذ رویکردهای شفاف امنیتی

حفیظ الله زکی

گروگانگیری مسافران بیگانه یکی از تاکتیک های جدید طالبان و سایر گروه های هراس افکن به شمار می رود که از سال گذشته بدین سو در مناطق مختلف کشور به کار گرفته می شود. سال گذشته گروگانگیری مسافران به یک معضل ملی تبدیل شده بود که هدف آن ایجاد ترس و نفاق میان اقوام افغانستان بود. تا هنوز دهها تن از مردم ملکی و بی گناه در جریان گروگانگیری ها کشته شده اند.

امسال نیز این تاکتیک به شکل گسترده تر از سوی رهبری جدید طالبان دنبال می شود. گروگانگیری های امسال نشان می دهد که طالبان برای ایجاد ناامنی و اثبات حضور نظامی خود از هر روش استفاده می کنند؛ اگر چه آن روش ها با اصول اسلام و ارزش های انسانی و حقوق بشری در تضاد باشد.

طالبان همواره از نام اسلام برای پیشبرد مقاصد خود بهره برده و مردم به تشدد دینی و مذهبی افغانستان را با شعارهای اسلامی خویش تحت تأثیر قرار می دادند؛ اما امروز اکثریت مردم کشور با اهداف و مرام های سیاسی و ایدئولوژیکی طالبان آشنایی پیدا کرده و به آشنایی فریب شعارهای طالبان را نمی خورند. از اینرو هرچه زمان می گذرد ماهیت این گروه بیشتر برای مردم آشکار می گردد و اهداف روشنتری می شود. این امر سبب شده که طالبان در سیاست های خود بی باکانه تر عمل کرده و کمتر دغدغه افکار عمومی را داشته باشند.

گروگانگیری مسافران بی گناه و کشتن آنها یک امر ذاتا مذموم و ناپسند بوده و هیچ فرد، قوم و گروهی که احساس و شعور انسانی داشته باشند، این عمل غیر انسانی را تأیید نمی کنند. تکرار این عمل از سوی طالبان نشان می دهد که این گروه درک کرده که دیگر قادر نیست از خود را در پس شعارهای دینی و مردمی پنهان نگاهدارند.

طالبان اکنون تنها با حکومت و نیروهای امنیتی درگیر نیستند، این گروه با همه مردم افغانستان در تقابل قرار دارد. از اینرو برای طالبان اهداف سیاسی و نظامی مهمتر از ملاحظاتی اند که برای کسب رضایت عمومی یا بستن مورد توجه قرار بگیرد. استراتژی طالبان مبتنی بر غلبه نظامی است و این گروه می خواهد از راه زور، قتل، کشتار، شکنجه و زندان بر مردم مسلط شود و بر آنها فرمان براند. اصل رضایت و مشروعیت قانونی و مردمی اندکترین اهمیتی برای این گروه ندارد.

متأسفانه دشمنی طالبان با مردم افغانستان تا هنوز در دستگاه سیاست ساز کشور، مورد توجه قرار نگرفته است. سیاست رسمی کشور تا هنوز طالبان را دشمن درجه اول به شمار نمی آورد، هنوز یک موضع بردار و واضح در رابطه با این گروه وجود ندارد. عوامل نفوذی و طرفدار طالبان در بدنه حکومت و بخصوص ساختار ارگان های امنیتی به شدت فعال بوده و در مواقع حساس به عناصر این گروه کمک می کنند.

سیاست های خشن و انعطاف ناپذیر طالبان در برابر حکومت و مردم از یکسو و رفتار دوگانه و موضع ضعیف حکومت در برابر این گروه از سوی دیگر علاوه بر این که مذاکرات صلح را به بن کشانیده، روند مبارزه با هراس افکنان را نیز با مشکل مواجه کرده است. بدون شک تا زمانی که طالبان در صحنه های جنگ تحت فشار قرار نگیرند و از پیشروی ها و بیروزی های نظامی خود مأیوس نشوند، انتظار پیوستن آنها به مذاکرات صلح خواب و خیالی بیش نخواهد بود.

حکومت باید استراتژی جنگ و صلح را همزمان به پیش ببرد. غفلت از هر کدام آنها به امید رسیدن به صلح و ثبات واقعی در افغانستان اشتباه می باشد. نزدیک به یک دهه است که حکومت با شعار صلح، بهترین فرصت های نظامی را از دست داد؛ اما در نهایت نه تنها به صلح نرسید که دسترسی به آن را از لحاظ زمانی طولانی تر و از لحاظ فنی و سیاسی پیچیده تر کرد. ناکامی مطلق سیاست های مداراگونه حکومت در گذشته، این مسأله را روشن می سازد که حکومت بایستی در اتخاذ استراتژی جنگی خود با طالبان تجدید نظر کند و به سیاست های شکست خورده گذشته نقطه پایان بگذارد.

در نشست سال ۲۰۱۲ رهبران کشورهای عضو ناتو تصمیم گرفتند که به نیروهای امنیتی افغانستان کمک مالی نماید. به این هدف که این کشور حداقل تا سال ۲۰۲۴ مسئولیت تأمین مالی نیروهایش را به عهده بگیرد. همچنین در آن نشست توافق کردند که افغانستان تا سال ۲۰۱۵ حداقل ۵۰۰ میلیون دلار آمریکایی نیازمندی نیروهای امنیتی اش را از عایدات داخلی اش بپردازد. سال ۲۰۱۵، حکومت افغانستان قادر به پرداخت ۵۰۰ میلیون دلار بده نیروهای امنیتی نبوده است. حکومت نه تنها قادر به پرداخت مبلغ مذکور نبوده است بلکه قادر به تأمین امنیت کشور نیز نمی باشد. بدتر شدن اوضاع امنیتی و زمزمه های سقوط حکومت وحدت ملی ایالات متحده آمریکا را بر آن داشته است تا به نیروهای امنیتی خود مسئولیت و صلاحیت بازگشت به میدان جنگ و سرکوب گروه طالبان را بدهد.

در نشست وارسا که در ۸ جولای میان رهبران کشورهای عضو ناتو برگزار خواهد شد ایالات متحده آمریکا تلاش خواهد کرد تا کشورهای عضو ناتو را متقاعد سازد که کمکهایش را به افغانستان ادامه دهد. افغانستان ۱۵ میلیارد دلار تا سال ۲۰۲۰ نیازمند است تا تعداد نیروهای امنیتی اش را حفظ کند. با این حال، به نظر نمی رسد که شرایط خاص برای پرداخت کمک ها برای افغانستان ارائه گردد. در بازنده سال گذشته، میلیارد ها دلار به افغانستان کمک شد. گزارش های زیادی از سرقت رفته و هدر رفتن کمک ها منتشر شده است با این همه، تا هنوز کمک ها بر مبنای معیار استاندارد و ارائه پیش شرط ارائه نمی شود. بلکه کمک ها بر مبنای اعتماد کشورها به رهبر حکومت وحدت ملی صورت می گیرد. در سال گذشته، این امیدواری وجود داشت که افغانستان با استخراج معادن در آینده قادر خواهد بود تا مسئولیت تأمین مالی نیروهای امنیتی افغانستان را تا سال ۲۰۲۴ به عهده گیرد. اما گزارش های وجود دارد که افغانستان قادر به کنترل معادن خود نیست. چه رسد به اینکه از آن استخراج

در و نهایت به خودکفایی برسد. اکنون گروه های مخالف مسلح دولت بیش از حکومت افغانستان از معادن افغانستان سود می برد. با این حال، تنها گروه طالبان نیست که به صورت غیر قانونی از معادن افغانستان استخراج می کند بلکه گروه های مافیایی در درون و خارج از حکومت نیز از معادن کشور سود می برد. این در حالی است که حکومت مرکزی توانایی و ظرفیت مدیریت اوضاع را ندارد و نمی تواند دست گروه طالبان و گروه های مافیایی را از استخراج معادن کشور کوتاه نماید.

با وجود کمک های زیاد، تا هنوز ظرفیت مدیریت کمک ها و سرمایه های داخلی در حکومت افغانستان شکل نگرفته است. حتی این کشور قادر نشده است تا خود از لیست فاسد ترین کشورها بیرون رود. بر اساس گزارش سازمان شفافیت بین الملل این کشور سومین کشور فاسد شناخته شده است. تنها مسئله ظرفیت حکومت افغانستان در مدیریت کمک ها و سرمایه های داخلی مطرح نیست بلکه مسئله اراده نخبگان سیاسی در مدیریت

رحیم حمیدی

آنکه شده ها در مورد سربازان ارواح گزارش منتشر شده است اما حکومت افغانستان قادر به ارائه آمار دقیق و درست در این مورد نبوده است.

با همه این ها کشورهای عضو ناتو مجبور به ادامه کمک ها به افغانستان است. زیرا، افغانستان همچنان می تواند به پناهگاه امن برای گروه های تروریستی تبدیل شود و از این کشور امنیت ملی کشورهای عضو ناتو را تهدید نماید. اما آنچه اهمیت دارد این است که ما داریم فرصت های بنیادی را از دست می دهیم. مسئله اصلی این است که کمک ها برای ابد ادامه نخواهد داشت. یک روزی کشورهای کمک کننده کمک های خود را به افغانستان قطع می کنند. اگر حکومت قادر به مدیریت اوضاع کشور نشود در آن صورت ما به نقطه صفر بر می گردیم و یکبار دیگر، درگیر منازعات خونین داخلی خواهیم شد.

رئیس جمهور قبلی افغانستان قادر به استفاده از فرصت ها نبود. در واقع، دوران حامد کرزی، رئیس جمهوری پیشین افغانستان دوران طلایی برای افغانستان

کمک ها و سرمایه های داخلی نیز مطرح است. شخص رئیس جمهور غنی در شش ثور سال جاری خطاب به گروه طالبان بیان داشت که ما اراده برای کشتن شما نداریم. با وجود اظهارات بی سابقه بلندپایه ترین مقام حکومت افغانستان اکنون نیز اما و اگر های در مورد اراده برخورد قاطع نخبگان سیاسی با گروه طالبان و مدیریت کمک ها و سرمایه های داخلی وجود دارد.

سران کشورهای عضو ناتو در حالی تصمیم به ادامه حضور و کمک به افغانستان خواهد گرفت که نظارت جدی بر عملکرد نیروهای امنیتی کشور وجود ندارد. فساد در نهاد های امنیتی بیدار می کند. بر اساس گزارش ها سربازان ارواح تعداد شان به بیش از هزار نفر می رسد. در واقع، تعدادی زیادی از سربازان کشور که دست از خدمت و انجام وظیفه کشیده اند، کشته شده اند و با به گروه طالبان پیوسته اند همچنان از نهاد های امنیتی کشور معاش دریافت می کند و یا مقامات در نهاد های امنیتی کشور معاش آن ها را به جیب می زند. با وجود

محسوب می شد. زیرا، میلیارد ها دلار کمک جامعه جهانی به افغانستان سرازیر شده بود. این کشور می تواند تحول بنیادی در عرصه های مختلف به وجود آورد. اکنون که کمک های جامعه جهانی کم شده است و هر سال کمتر می شود و در آینده نزدیک احتمال خروج کامل نیروهای بین المللی از افغانستان می رود ما همچنان فرصت آن را داریم تا از فرصت ها برای کشیدن کشور از منجلاب دهشت و تاریکی استفاده نمایم. نخست رئیس جمهور غنی در راستای مبارزه با فساد بر او اعتماد دارد. در واقع، جامعه جهانی از کار کردن با رئیس جمهور غنی راحت تر از رئیس جمهور کرزی است. این مهم یک ظرفیت را ایجاد نموده است تا رئیس جمهور غنی بتواند کمک های بیشتر جامعه جهانی را جذب نماید. با این حال، اگر او همانند حامد کرزی نتواند از کمک ها به صورت درست استفاده نماید ما برای همیشه فرصت های طلایی را از دست خواهیم داد. با این وجود، رئیس جمهور غنی در وضعیت دشواری قرار دارد. در یک طرف فساد گسترده دستگاه حکومت او را فلج نموده است و در طرف دیگر، گروه طالبان و گروه های مافیایی حوزه عمل او را محدود نموده است. با این حال، اولویت بندی و حرکت بر مبنای برنامه و سیاست عقلانی می تواند او را کمک نماید تا کشور را از وضعیت کنونی بیرون بکشد. با وجود اینکه تصویری از پایان جنگ در افغانستان وجود ندارد اما، رئیس جمهور غنی فرصت تقویت حکومتداری خوب و مبارزه با فساد گروه طالبان را دارد.

بنابراین، کمک ها و حضور نیروهای بین المللی در افغانستان ادامه خواهد داشت با این حال، کمک ها دائمی نخواهد بود. ما روزی از کمک های بین المللی محروم خواهیم شد. اکنون اگر کاری نکنیم فردا دیر خواهد شد. با وجود اینکه فرصت های زیادی را پانزده سال گذشته از دست داده ایم با این حال، همچنان فرصت آوردن تغییرات را داریم.

سهم شایسته سازمان همکاری شانگهای برای تقویت صلح و ثبات در منطقه

سفارت جمهوری ازبکستان در جمهوری اسلامی افغانستان

شانگهای توافقنامه همکاری مشترک به امضا رسید.

تصویب این سند مهم، آغاز همکاری سازمان ملل متحد و سازمان همکاری شانگهای و یک پایه محکم برای تلاش های مشترک در رسیدگی به مسائل فوری ایجاد کرده است.

مطابق به مقررات و قواعد سازمان همکاری شانگهای، ریاست این سازمان هر سال بطور نوبتی به یکی از کشورهای عضو داده میشود. در ۱۱ جولای سال ۲۰۱۵ ریاست سازمان همکاری شانگهای به جمهوری ازبکستان داده شد.

لازم به ذکر است، که ازبکستان یکی از کشورهای بنیانگذار سازمان همکاری شانگهای میباشد و تا به حال دو بار ریاست این سازمان را در سالهای ۲۰۰۲-۲۰۰۴ و ۲۰۰۹-۲۰۱۰ به عهده داشته است. در طول این مدت اسناد و تصمیم مهم در موارد مختلف بخاطر گسترش همکاری های بیشتر و بهبود فعالیت سازمان به تصویب رسیده است.

ریاست در سازمان همکاری شانگهای در این سال همچنان مصادف است با ۱۵ پانزدهمین سالگرد این سازمان، مسولیت بیشتری در اجرای موفقیت آمیز برنامه پیش بینی شده را دارد. در جریان ریاست این سازمان با توجه به فرمان اسلام کریموف رئیس جمهور ازبکستان از تاریخ ۲۱ جنوری، ۲۰۱۶ در مورد آمادگی برای برگزاری اجلاس سران کشورهای عضو سازمان همکاری شانگهای در تاشکند آمادگی فعالیت های جدی آغاز گردیده است. ازبکستان در طول مدت ریاست خود در سازمان همکاری شانگهای، مطابق به قواعد موجوده، به شدت پایند اصول و توسعه همکاری ها بوده و پایبند منافع کشورهای عضو همکاری های سازنده میباشد، و اطمینان کامل از رشد قدرت این سازمان در عرصه بین الملل را دارد.

جمهوری ازبکستان در چارچوب ریاست این سازمان در حال ایجاد یک فضای موثر و شایسته برای اثربخشی سازمان از طریق اجرای طرح ها و ابتکارات، و توسعه روابط بین المللی، با تقویت قوانین اساسی سازمان، و حصول اطمینان از تأمین امنیت و ثبات مطابق به منشور سازمان همکاری شانگهای از جمله اهداف و اصول اجرائیوی میباشد.

زیست و امنیت نیز یکی از مهم ترین وظایف این سازمان بین المللی است. سازمان همکاری شانگهای به طور موثر دارای دو بخش فعال دائمی میباشد - دبیرخانه در پکن و دفتر مقرر مرکزی ساختار منطقه ای ضد تروریستی در تاشکند. دبیرخانه سازمان همکاری شانگهای که مسولیت فعالیت های اجرائیوی و حمایتی، فنی و جمع آوری اطلاعات را دارد. اهداف اصلی مقرر ساختار منطقه ای ضد تروریستی عبارتند از توسعه اقدامات برای تقویت مبارزه مشترک و متقابل علیه تروریسم، افراط گرایی و جدایی طلبی، قاچاق مواد مخدر و سلاح، گسترش سلاح های کیمیاوی، امنیت بین المللی و منطقه ای.

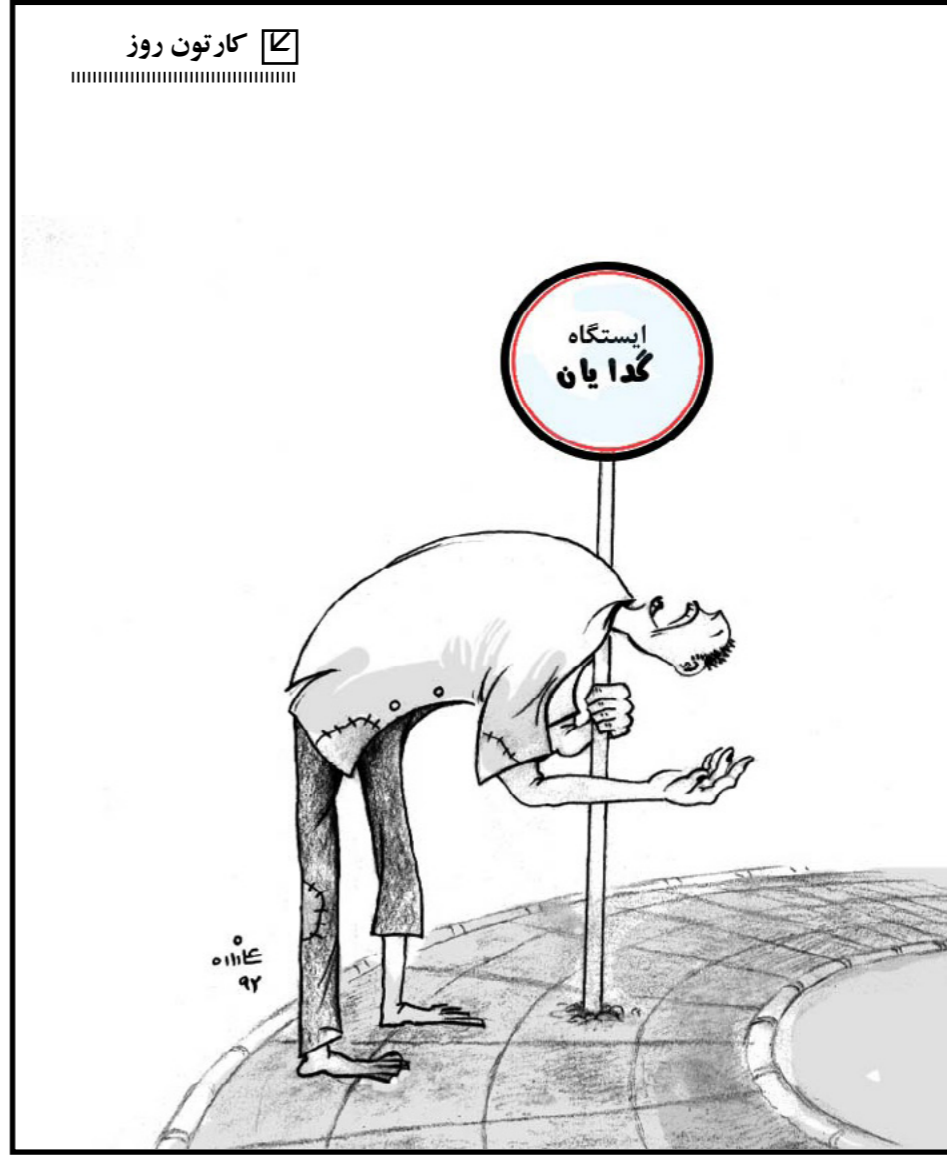
در دنیای امروزی که با سرعت در حال تغییر است، هیچ دولت نمیتواند به تنهایی مشکل جهانی را حل نماید. بطور مثال، مسائل محیط زیست و ایمنی نیاز به همکاری بین المللی است. همچنین قابل یاد آور نیست در ماه اپریل ۲۰۱۰ که جمهوری ازبکستان ریاست این سازمان را بر عهده داشت، یک رویداد تاریخی مهم در فعالیت های سازمان همکاری شانگهای رخ داد بان کی مون سرمنشی ملل متحد از شهر تاشکند دیدن نمود و در جریان این بازدید بین دبیرخانه سازمان ملل متحد و سازمان همکاری

وجودیت یک سیاست صلح دوستانه جمهوری ازبکستان و تلاش به طور مداوم در سطح بین الملل سبب رشد پرستیز این کشور با توجه به توسعه پویا در تمام عرصه ها برای دستیابی به امنیت و ثبات در منطقه شده است.

در ازبکستان، با در نظر داشت سیاست توسعه یافته رئیس جمهور اسلام کریموف و با بکار انداختن یک میکانیزم استراتژیکی بخاطر دستیابی به اهداف بزرگ کشور ازبکستان از جمله دولت های توسعه یافته جهان محسوب میشود.

در این فرایند، ازبکستان توجه ویژه ای به توسعه همکاری های بین المللی، از جمله به سازمان های معتبر بین المللی یکی از آنها سازمان همکاری شانگهای (SCO) میباشد. سازمان همکاری شانگهای، در ۱۵ جون سال ۲۰۰۱ در یکی از شهر های چین بنام شانگهای تاسیس گردیده است، این سازمان بین المللی با کسب موقعیت جامد، روش های موثر و با داشتن اهداف خاص توانست جایگاه تاثیر گذاری در جامعه بین الملل داشته باشد. نفوذ و اقتدار این سازمان در حال رشد بوده و سهم بارز در حل مشکلات اقتصادی - اجتماعی و بین المللی با اهمیت جهانی را دارد و همچنان تأمین امنیت، ثبات و توسعه پایدار در موارد مختلف در جهان سبب افزایش تعداد کشورهای علاقمند برای کسب عضویت کامل این سازمان و عضویت بحیث ناظر شده است و همچنین به عنوان شرکای گفت و گو کننده.

از زمان استقرار سازمان همکاری شانگهای ازبکستان، قزاقستان، چین، قرقیزستان، روسیه و تاجیکستان اعضای این سازمان حساب میشوند. کشورهای هند، پاکستان، افغانستان، ایران، مغولستان و بلاروس به عنوان ناظر در فعالیت های این سازمان شرکت مینمایند و کشورهای ترکیه، سرلانکا، جمهوری آذربایجان، ارمنستان، کامبوجیا و نپال وضعیت شرکای گفت و گو

Footer containing contact information for The Daily Afghanistan, including phone numbers, email addresses, and social media links. It also features the 'Outlook Afghanistan' logo and a list of authors and editors.